VARKENSMASSAGE

bekend
van radio
&
televisie

Op Het Beloofde Varkensland wonen tientallen varkens. Eerst pechvogels, nu bofkonten. Oprichter Dafne Westerhof ontdekte de varkensmassage en geeft er spraakmakende workshops over: Varkensknuffelen voor beginners en de Masterclass Varkensmassage voor gevorderden. In dit boekje hoe het allemaal zo kwam.

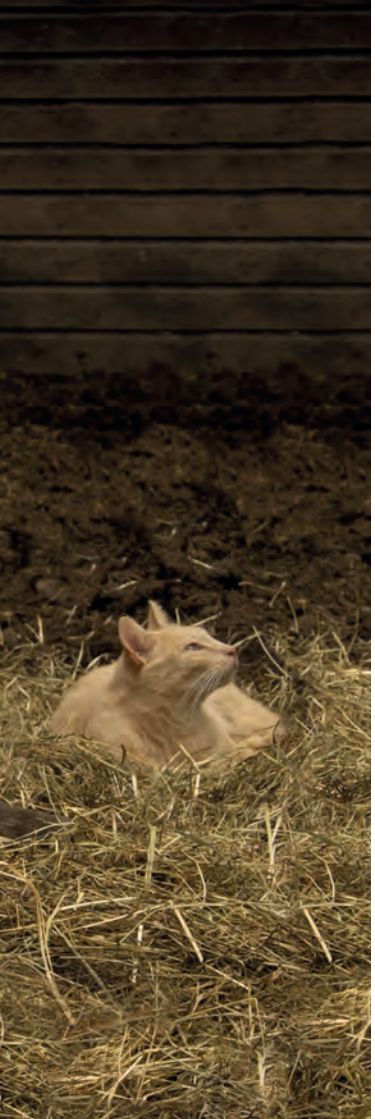

Aagje & Vrouw Vos waren de sterren van het eerste uur op Het Beloofde Varkensland. Zij hebben de varkensmassage op de kaart gezet.

Vrouw Vos staat op de achterkant. Aagje is *covergirl* en het katje was haar trouwe vriend Zachte Kees.

De foto's zijn van Caecilia van der Drift, in opdracht van het Agrarisch Dagblad (2002). Varkensmassage sloeg in als een bom. Wat keken de boeren daar van op. En zij niet alleen.

Maar de appel was niet ver van de boom gevallen. Wat bleek? Communicatietrainer & boerenkleindochter Dafne Westerhof heeft het niet van een vreemde...

voor Opa Westerhof

Hoe het kwam

Zoals dat gaat. Je noemt een keer half voor de grap het woord varkensmassage en drie dagen later zit je bij Jack Spijkerman op televisie met een big op tafel.

De rest is geschiedenis.

Mijn ouders wilden geen boer en boerin worden zoals hun ouders en grootouders. Als jong getrouwd stel emigreerden ze naar Holland. Zo heette dat in hun tijd als je van Friesland naar het westen verhuisde.

Geboren en getogen als westers kind ging ik iedere zomer logeren op de boerderij van opa en oma. Het boerenleven greep me van meet af aan bij de lurven en liet niet meer los.

Veertig jaar later gaf ik communicatietrainingen in mijn loft in de P.C. Hooftstraat. Achter het pand kraaide iedere ochtend een haan. Toen ik hem ging zoeken, kwam ik in het paradijs terecht. Een soort boerenpad, zomaar achter de duurste winkelstraat van Nederland: het Schapenburgerpad, 't best bewaarde geheim van Amsterdam.

'Wat doe jij hier in die malle straat', sprak de haan. 'Vooruit, trek een overall aan en ga je boerenroots onderzoeken. Ga iets aan die bio-industrie doen. Het is de hoogste tijd.'

En zo was het.

Ik meldde me aan bij de landbouwschool. Ik wilde me verdiepen in varkens, koeien, kippen en schapen; de dieren die 's avonds op ieders bord liggen. Wat zou er gebeuren als je geen speklap of biefstuk kocht, maar een echt biggetje en een echt kalfje en die gewoon liet leven?

Daar keken ze raar van op in Barneveld. Een dame met rode nagels en hoge hakken uit de P.C. Hooftstraat, wat moest die nou op een boerenschool doen? 'Doe maar niet', zeiden ze. 'Het is zwaar werk, het stinkt en je bent er niet op gebouwd.'

Bij wijze van lakmoesproef ging ik een half jaar stallen uitmesten in Artis op mijn vrije zondagen. 'Toch een echte boerenkleindochter', kreeg ik te horen bij mijn tweede poging op de landbouwschool. 'Je weet in ieder geval wel van volhouden.' Ik werd aangenomen.

Toen was het de beurt aan mijn klanten om vreemd op de kijken. 'De boerenschool? Jíj? Wat moet je daar in godsnaam doen?' Ze gierden het uit.

Dat was begin jaren 90 van de vorige eeuw. De tijd van yuppen en het grote geld. Niemand wilde dood aangetroffen worden naast een koe, laat staan naast een stinkvarken.

Geboortezorg biggen

In die tijd wist ik al veel meer over de bio-industrie dan de gemiddelde consument. Ik wist hoe batterijkippen er bij zaten, dat varkens hun biggen in kooien kregen, van onverdoofde ingrepen, maar tijdens de les Geboortezorg Biggen zijn me pas echt de schellen van de ogen gevallen.

Wat had ik me op die les verheugd. Het klinkt ook zo leuk: geboortezorg. Dan denk je toch aan al die kleine roze biggetjes waar voor gezorgd moet worden. Maar waar zou die les uit bestaan, vroeg ik me wel af. Wat zou een mens nog kunnen toevoegen aan de zorg van een moedervarken voor haar eigen baby's? Er gaat toch niks boven echte varkens-moederzorg?

Die dag werden we - kinderboerderij-beheerders, natuurterreinbeheerders, een schaapsherder en nog zo wat van die dierentypes, en ik, als vreemde eend in de bijt - met een busje naar een industrieterrein gebracht. Zodra we uitstapten sloeg ons een ondraaglijke stank tegemoet. Ik voelde meteen nattigheid: dit gaat geen leuke dag worden.

Binnen lagen de moedervarkens in hun kooien als fietsen in een fietsenrek. In die tijd nog met een riem aangebonden. Een zeug had een open doorligplek aan haar schouder. Haar biggen vraten aan haar vlees

en lieten zich het bloed goed smaken. De varkensleraar pakte een biggetje uit de toom. 'Let goed op, ik doe het een keer voor, daarna moeten jullie het zelf kunnen.'

Alle biggetjes kwamen krijsend bij de moeders terug zonder staartjes en hoektandjes. De beertjes zouden na de lunch nog eens aan de beurt komen. Ook hun castratie zouden ze zonder narcose moeten ondergaan.

'Maar dit zijn de productiemethodes in de intensieve varkenshouderij', zei de varkensleraar toen ik weigerde aan deze 'les' mee te doen. Ik hakte nog liever mijn eigen hand af. In geen duizend jaar zou ik hier aan meedoen.

Maar ik wist ook dat ik nooit meer zo dicht bij het vuur van de bio-industrie zou komen. Hoe gruwelijk ook, ik moest wel op deze school zien te blijven.

Dat mocht, mits ik beloofde niet elke les zo'n discussie op touw te zetten. 'Anders kan ik geen les meer geven'. Hij bedoelde mijn pleidooi om iedereen van deze verbijsterende handelingen af te houden. Bij de schaapsherder was dat gelukt. De rest ging gewoon aan de slag.

Sindsdien kan ik het woord castreren niet meer verdragen. Ik hoor de biggetjes nog steeds gillen.

Biggetje vrijkopen

Vier jaar later was het zover. Inmiddels had ik een boerendiploma op zak en was ik spekkoper. Ik had een boerderij gevonden onder de rook van Amsterdam. Een authentiek boerencomplex uit 1896; een lot uit de loterij.

30 september 1998. Vandaag was de grote dag. Ik ging een biggetje uit de varkenshouderij vrijkopen. Via via was ik aan het adres van een boer gekomen. Varkensboeren zat zou je zeggen, maar een big verkopen aan een particulier was verboden. Deze boer zou een oogje dichtknijpen.

Zelf had ik die nacht geen oog dicht gedaan. Hoe zou ik moeten kiezen? De kleinste, de knapste? Als ik een biggetje zou aanwijzen, zou de rest daar toch allemaal moeten achterblijven en dat had ik dan op mijn geweten.

Ik had me voor niks zorgen gemaakt. Het was de boer die koos. Of kiezen. Hij greep er eentje bij de achterpoot, maar die zeilde meteen weer door de lucht terug naar moeder. De boer had een beertje gegrepen. En ik had om een zeugje gevraagd. Mét tandjes en mét staartje.

'Deze dan maar?' Hij hield het spartelende biggetje voor m'n neus. Snel knikte ik ja. Ik zag meteen dat het niet de knapste van het stel was, maar dat kon me

niks schelen. Het alarmerende geblaf van de moeder en het gekrijs van de biggen moest zo snel mogelijk stoppen. Zodra de boer zijn been over het schot zwaaide, was de paniek uitgebroken.

Nu was het weer rustig.

Dat wil zeggen in het hok. Het biggetje in mijn biggenkist ging de hele terugweg als een razende tekeer. En dat bleef zo tot het moment dat ik de kist de boerderij in tilde.

Ineens was het stil.

Ik hoorde alleen nog het geritsel van stro. Toen ik het deurtje openzette, duurde het nog drie kwartier voor het biggetje haar kopje naar buiten stak. Op het erf hoorde ze geknor. Het gedumpte minivarkentje Billie Bofkont en het wildweidevarken Vrouw Vos waren haar al voorgegaan.

Maar dit roze biggetje was mijn eerste die anders met zes maanden aan de haak gegaan zou zijn.

Sprong ze daarom van dankbaarheid in mijn armen? Welnee. Ze liep voortdurend heen en weer te darren, schoot bij het minste geringste van schrik weg, wilde niks eten, laat staan slapen en als ik niet in haar buurt bleef, zette ze het op een krijsen.

Hoe zou ik dit zenuwpeesje op haar gemak kunnen krijgen?

De ontdekking

Op een avond lag ik weer bij haar in het stro. Iedere keer als ik dacht dat ze eindelijk sliep, probeerde ik weg te sluipen. Maar daar hoefde ik maar aan te denken, of ze zette al weer een keel op.

Varkens horen alles, zelfs je gedachten.

Inmiddels at ze goed van de brintapap die ik haar voorzette. De eerste twee dagen wilde ze niks hebben. Op de derde dag stompte ze met haar roze stopcontact-neusje mijn hele lichaam af op zoek naar spenen. Dat was het dus. De honger had het eindelijk gewonnen van de angst en nu wilde ze bij moeder drinken.

Dan moest ik die zeug maar zijn. Maar hoe? Wat betekent een moedervarken voor haar biggen? Ik kwam uit op een groot warm lichaam dat beschutting biedt.

Even later zat ik op handen en knieën in het stro met een schoteltje brintapap onder mijn buik geschoven. Voilà. Beschutting. Het werkte.

Het biggetje schoof aan en begon te eten. Er was voldaan aan veiligheid en dat gaf blijkbaar genoeg vertrouwen want nu mocht ik haar ook voorzichtig aanraken.

Wat een warm lijfje. Het voelde heel stevig aan, de wilskracht kwam door alles heen. Maar de witte haartjes waren zijdezacht.

Na een paar dagen hoefde ik niet meer voor varken te spelen. Als ik maar bij haar zat, was het ook goed. Of lag, nog beter. Ander gezelschap had ze inmiddels ook. Vijf jonge katten die ze achterna stoof zodra die zich in de melkerij lieten zien. Zachte Kees was haar favoriet. Ze porde in zijn flank en sabbelde in zijn nek.

En zo lag ik die bewuste avond in het stro een boek te lezen en aaide ondertussen gedachteloos mijn kleine Aagje (die naam was er zomaar, ze stopte werkelijk overal haar neus in).

Ineens voelde ik Aagje verslappen, ze viel om en even later rekte ze zich helemaal uit. Ik legde mijn boek weg. Met mijn hand volgde ik de contouren van het stevige biggenlijfje. Ik begon bij het neusje, over het schedeltje, de schouders, rug en billen tot en met de hoefjes van de achterpootjes. Die hield ik even vast en dan begon ik weer van voren af aan.

Daarna van boven naar beneden. Net zolang tot er geen plekje van Aagje meer onaangeraakt was. Toen ik onder haar voorpootje kwam, gebeurde het weer. Ze strekte zich nog verder uit en draaide haar buik nog meer bloot.

Wat was hier aan de hand? Zonder er op uit te zijn, had ik Aagje 'bevestigd'. Zo heet dat in de klassieke massage. Die techniek had ik ooit geleerd op mensen.

Binnen een week was ze kalm. Binnen 14 dagen verslaafd.

Vlam in de pan

Vijf jaar later sloeg de vlam in de pan. Dat kwam zo:

Aagje was inmiddels uitgegroeid tot een zeer zelfverzekerde dame. Door de massages was ze goed in haar vel komen te zitten. Ik was haar al die jaren blijven masseren maar had dat nooit aan de grote klok gehangen.

In die tijd was ik bezig met een publieksgerichte varkenscampagne met Billie Bofkont in de hoofdrol. Heel Nederland moest zich gaan afvragen wie toch dat varkentje Billie B. was in zijn spraakmakende BozeBeestenBus.

Het was Billie B., die Aagjes vorige leven uit de bio-industrie op een meeslepende manier vorm zou geven. Niet ik. En dat moest vooral zo blijven. Zoiets als Loesje, die politieke posterpartij. Wie was die Loesje eigenlijk? Wie was Billie B.? Wie of wat zat daar achter? Zelf moest ik dus vooral buiten beeld zien te blijven.

Maar de Mond en Klauwzeer gooide in 2001 roet in het eten, en niet zo'n beetje ook. Uit protest tegen de massale 'ruimingen' organiseerden we een MKZ-mars door Amsterdam: hoogste tijd voor een nieuwe landbouw. Duizenden mensen liepen mee. Ook boeren. Ineens kon ik niet meer onder de media uit.

Of wel, maar dan liet ik een enorme kans lopen want ik werd gevraagd als juryvoorzitter voor het TV-programa Het Lagerhuis van Paul Witteman. Het debat zou die hele uitzending over de MKZ en bio-industrie gaan. Dilemma. Wat moest ik doen?

Ik koos voor het Lagerhuis en meer dan een miljoen mensen hoorden dat op mijn opa's boerderij ook wel eens MKZ voorkwam. Dan hing hij een briefje aan het hek, verzorgde zijn zieke beesten en een paar weken later mocht iedereen het erf weer op. Beesten beter en besmettingsgevaar voorbij. Hoezo 'ruimingen'?

En toen was het hek van de dam.

Wat? Had ik zelf ook twee koeien en drie varkens? Zo'n stadse dame? En die liet ik zomaar leven? En had ik ook die Scharreltram gemaakt, Lijn 5, die van Amsterdam naar Amstelveen reed? En hadden mijn ouders in hun verkeringstijd ook wel eens 'mond en klauwzeer' gehad en werd dat toen de Kissing Disease genoemd? Vertel! Vertel!

En zo kwam het dat ik in één klap mijn campagne-strategie moest omgooien. Billie B. kreeg een woord-voerder. Er kwamen journalisten langs. En toen het woord varkensmassage viel, sloeg op 7 juni 2003 de vlam in de pan. Nederland had er een nieuw fenomeen bij: Varkensmassage.

DE VARKENSMASSAGE-SALON

Al deze varkens hebben we als biggetjes vrijgekocht uit de veehouderij. De bofkonten groeiden op tot grote roze lummels en werden magische leermeesters. Tijdens de massages houden ze ons een spiegel voor. Wil je je empathische vermogens aanscherpen? Een varken leren masseren is Hogeschool Communicatie. En... een spoedcursus onthaasten.

varkensmassage.nl

In de media

De aanloop naar Jack Spijkerman was een piepklein berichtje in de Metro. Op zeer geïrriteerde toon werd ik door de dienstdoende verslaggever ondervraagd over mijn aangekondigde cursus Communicatie met het Varken.

Communicatie met het varken? Wat viel er te communiceren met varkens? Moest hij soms leren knorren? Vooral het onderdeel varkensmassage viel slecht. Of ik die onzin niet beter in de bio-industriestallen kon aanbieden. Daar hadden die beesten er misschien nog wat aan, als ik dan toch met zoiets belachelijks aan de gang wilde.

Op ruzieachtige toon knalden we door het telefonische interviewtje heen. Ik stond op scherp, daar zorgde die verslaggever wel voor. 'Verpest', zei ik tegen D. die het gehakketak op de achtergrond met grote ogen had gevolgd. 'Dit wordt helemaal niks.'

Het werd álles. Scherp, geestig, informatief. Aagje, Vrouw Vos, Billie Bofkont, Mannetje Bromsnor, Miss Universe, Stalker en Lady Lolita, de hele Familie Bofkont werd een hit.

Ineens hing iedereen aan de lijn.

Kranten, magazines, radio, TV. Van het Achterhoekse sufferdje tot de VPRO. Roodgloeiende telefoon, een komen en gaan van journalisten en persfotografen.

'Dafne praat met varkens', kopte de Telegraaf. 'Nieuwe cursus voor onze speklapjes.'

Kopspijkers was niet de enige die belde. Ze wilden me dolgraag in de uitzending, maar dan wel exclusief. En met Aagje. Exclusiviteit kon ik ze geven. Aagje niet.

Pas toen ik ze verzekerde dat Aagje geheid de hele studio zou afbreken, gaven ze het op. Miss Universe dan? Die was nog lekker klein. Misschien kon ze bij Jack op tafel?

'Dat zal ik haar vragen', zei ik. 'Ze is nogal kribbig, want er is net een nieuwe Miss Universe gekozen in Panama. 'Echt?' lachte het meisje van de redactie. 'Is ze daar echt kribbig over?' Ze *geloofde* het.

Op de dag van de opname arriveerde ik in de studio zonder Miss Universe. Het Ministerie van Landbouw zat op m'n hielen vanwege mijn weigering om de bofkonten te oormerken. En Miss Universe zonder oormerk op TV, dat was de kat op het spek binden.

De regisseur was woest. Terwijl ik bij de schmink zat, belde hij als een razende kinderboerderijen af voor een varken. Ik dacht vliegensvlug na. Een vreemd varken, hartstikke bang natuurlijk. Gedoemd tot mislukken. Ik belde D. 'NU een oormerk-oorbel maken en als de sodemieter met Miss Universe naar Kopspijkers komen!' De varkensmassage sloeg in als een bom. 'Wanneer is de eerste cursus?' vroeg Jack. '16 juni? Nou, die zit wel vol.'

Communicatie met het Varken

Vol? Wat heet. De cursus Communicatie met het Varken was overboekt. 's Ochtends vroeg stonden de eerste camera-ploegen al op de stoep. De hele dag door dook Het Beloofde Varkensland op in de media. In van te voren opgenomen radioreportages werd ik tijdens de afkondiging al weer aangekondigd, live in een volgend item.

Een deelneemster was vroeg uit haar bed gebeld. Hoe ze had geslapen voor de grote dag. En of ze haar *the morning after* ook weer mochten interviewen hoe het geweest was. Gekker moest het niet worden.

De Wereldomroep had de primeur tijdens die eerste cursusavond. Zwoel zomerweer. Crew inclusief omvangrijke apparatuur, cursisten, als haringen in een ton stonden we in de Varkensmassagesalon te wachten op de sterren van de avond. Daar zou het wonder van de varkensmassage zich aan ons openbaren. 'Dames en heren, een *G-Spot* bij varkens!' had Edwin Evers op Radio 538 geroepen toen ik hem over de geheime plek bij varkens vertelde. 'En als je ze daar aanraakt, dan vallen ze om, die varkens!' Zijn sidekicks kwamen niet meer bij.

Het Varkensmassagesalonnetje was in die tijd nog een bescheiden houten huisje. Oerknus dat wel, maar nu hingen en lagen er overal lampen, snoeren en kabels want de regisseur moest en zou de opkomst

van Aagje en Vrouw Vos vanuit een speciaal camerastandpunt opnemen. Mooi hoor die belichting, maar zouden Aagje en Vrouw Vos zich daar wel in kunnen vinden?

Toen was het eindelijk zover. Ik opende het achterdeurtje... Aagje en Vrouw Vos banjerden naar binnen. De crew deinsde achteruit. Godsklere wat een grote beesten.

Ik raakte Aagje aan op haar *V-spot* (hoezo *G-spot*, Edwin Evers?). Ze hield het niet meer, zakte door haar hoeven, en boem daar ging ze. Daar lag Aagje.

Na de uitleg volgde een uitgebreide demonstratie varkensmassage. Even later lagen de cursisten in S-bochten tussen Aagje en Vrouw Vos gevleid. De Wereldomroep kon aan de slag.

En zo ging de varkensmassage de hele wereld over. Ver voor de tijd van YouTube en Facebook. Dat leverde een stroom van internationale camera-ploegen op. De verste kwam uit Japan. Giel Beelen verscheen ten tonele. Na hem half Bekend Nederland. Allemaal op eigen verzoek. Varkensmassage was hot.

En dat is het nog steeds. Inmiddels een omvangrijke Familie Bofkont, een veel grotere Varkensmassage-salon, een tweede locatie op de Zuidas, duizenden mensen op de workshops en nog steeds hot.

Als dat geen duurzame dierenliefde is?

Dafne op Het Beloofde Varkensland

16 juni 2016. Vandaag is het precies 13 jaar geleden van de állereerste keer van die állereerste cursus Communicatie met het Varken. Dat was toen nog een hele cursus in de avonden. Inclusief werkmap. Hartstikke leuk, maar onhandig, zo bleek.

Niet iedereen kon alle avonden en dan moest er ingehaald worden en zo. Een van die cursisten was een verslaggever van het Noord-Hollands Dagblad. Hij schreef er meteen een serie over in de krant: 'Dafne in het Beloofde Varkensland'.

Hij had jaren op zo'n cursus gehoopt, vertelde hij. Hijzelf was van het dieren eten. Een echte Bourgondiër en zijn droom was om ooit iets te beginnen in Frankrijk. Dan wilde hij ook een varken, dat zou hij Jean Claude gaan noemen. Maar wat wist hij van varkens? Niks. Daarom kwam deze cursus als geroepen.

Het was de bedoeling dat zijn Jean Claude dan wel op termijn in de pan zou belanden. Maar naarmate de verslaggever vaker op Het Beloofde Varkensland kwam, hoe meer ik betwijfelde of hij dat plan ook daadwerkelijk zou kunnen uitvoeren. Op de laatste avond nam hij zelfs zijn accordeon mee om voor Aagje & Vrouw Vos te spelen.

Daar denk ik met heimwee aan terug. Zaten we daar met z'n allen op een zwoele zomeravond in hun varkensmassagesalonnetje te luisteren naar zijn mooie melancholieke deuntjes. Ach Aagje, ach Vrouw Vos. Jullie zijn er niet meer, maar er gaat geen dag voorbij zonder jullie op mijn netvlies.

Door die serie in de krant kwam er geen eind meer aan de belangstelling voor Het Beloofde Varkensland. De aangekondigde open dag stroomde vol. De inschrijfformulieren voor de volgende cursus konden niet aangesleept worden.

En zo kwamen de uiteindelijke workshops tot stand. Aanstaande zondag alweer de 768-ste! Zeven-honderd-en-acht-en-zestig workshops. Joop van den Ende zou een moord doen voor zo'n langlopende productie :-)

Iedereen is welkom. Van slachthuisdirecteur tot veganist. Iedere deelnemer wil ik de dag van zijn/haar leven bezorgen. Verleiden tot bewustwording middels de schoonheid van de dieren. Wie is daar nu niet gevoelig voor? Zo had ik me dat voorgenomen op de boerenschool.

En iedereen vrijlaten. Niemand aan het hoofd zeuren over vegetarisme. De varkensmassage is de kapstok geworden om dat allemaal aan op te hangen.

Varkensmasseurs

'Waarom ga je die beesten in de bio-industrie niet masseren?' Ik hoor het de verslaggever van Metro Nieuws nog schamperen. De man had een punt. Maar wat hij niet weten kon, is dat industrie-varkens helemaal niet gediend zijn van aanrakingen. Aan hun lijf geen polonaise. Gelijk hebben ze.

En toch. Als ik de kans kreeg, zou het me lukken hun vertrouwen te winnen. Ik ben er van overtuigd dat massages juist fokzeugen in de varkenshouderij goed zouden doen. Maar hoe organiseer je zoiets in de praktijk? Boeren zitten niet te wachten op onrust in de stal. En waar moet je beginnen met zoveel varkens? Toch achtervolgt dat idee me al jaren. Iedere keer steekt het de kop weer op.

Met Hans Dorresteijn, die zich op Het Beloofde Varkensland tot een ware varkensmasseur ontpopte, maakte ik in 2007 al wilde plannen over varkensmassage in de bio-industrie.

De praktische uitvoering heb ik al helemaal uitgedacht. Nu een boer zien te vinden die me *carte blanche* geeft. Dat zal vermoedelijk wel gaan lukken. Nu wel. Inmiddels zijn ze wel een beetje gewend geraakt aan de malle fratsen van die stadse dame. Zo werd er destijds in de agrarische pers over mij geschreven. Wat de boer niet kende, vrat hij niet.

Maar zo gek bleek die varkensmassage toch niet te zijn. Ik heb al boeren op bezoek gehad die problemen hadden met gestresste zeugen. Of ze niet even een lesje in de varkensmassage konden krijgen.

Het liefst zou ik iedere varkensboer zo'n sessie geven. 'Daar hebben we geen tijd voor madameke', riepen de boeren in België toen ik was uitgenodigd voor een lezing op hun landbouwbeurs. Dat snap ik. Maar juist daarom moet ík langskomen. Met een heel leger varkensmasseurs.

En dáár zit 'em nu de moeilijkheid. Dat leger krijg ik niet van de grond. De meeste mensen willen wel varkens knuffelen, maar geen varkens masseren. Tussen knuffelen en masseren zit een wereld van verschil. Knuffelen is een dingetje. Hip om gedaan te hebben. En afstrepen maar weer van je bucketlist.

Varkens masseren gaat over iets anders. Naast de technieken een mentale instelling. Onbaatzuchtig geven. En als je de overgave van het vrije varken kunt beantwoorden komt de volgende stap. Wat kun je dan de industrie-varkens bieden?

Je kunt wel roepen dat het allemaal niet deugt en dat alles anders moet, maar feit is dat de varkens-industrie zich wereldwijd blijft verspreiden. Wat kun je dan voor die moedervarkens betekenen in hun schamele bestaan tussen de stangen? Daar gaat het om.

PS

Als het varken van Pieter Hendrik Westerhof in Oldeholtpade moest biggen, dan kroop de keuterboer 's nachts bij zijn zeug in het hok. Hij krabde het beest dan achter de oren en knorde haar bemoedigend toe. „Is het niet geweldig? Mijn opa was een tedere boer", zegt kleindochter Dafne trots.

Bovenstaande tekst stond op 15 juni 2002 in de Leeuwarder Courant. Ik heb de varkensmassage dus niet van een vreemde. Daar kwam ik achter toen mijn vader Herman Westerhof (de boerenzoon die naar Holland emigreerde), mij op een dag bij Aagje zag liggen.

'Ik geloof mijn ogen niet', zei mijn vader. 'Wat jij daar doet, dat deed jouw opa vroeger precies zo. Als onze Betsy 's nachts moest werpen, sliep hij bij haar in het stro. Dan streek hij over haar rug, streelde haar buik en bleef net zolang bij Betsy liggen tot haar laatste biggetje geboren was. Opa was één met zijn dieren en ik zie dat mijn dochter dat ook is.'

Zonder het te weten had ik mijn opa's traditie nieuw leven ingeblazen. Niet lang daarna vroeg een journalist

wat ik daar toch deed. 'Zoiets heb ik nog nooit gezien.' 'Weet u dat niet?', zei ik. 'Dat heet tegenwoordig varkensmassage.' De rest is geschiedenis.

Aagje & Vrouw Vos kregen tientallen opvolgers op Het Beloofde Varkensland. Varkensknuffelen is een eigen leven gaan leiden. Varkensboeren bieden het aan tijdens hun open dagen. Een boer is zich zelfs varkensfluisteraar gaan noemen na een workshop op Het Beloofde Varkensland. Je moet maar durven.

Een medewerker van een Australische farmsanctuary leerde de *skills* bij Familie Bofkont en biedt nu zelf ook workshops aan als verdienmodel. Vele anderen raakten ook geïnspireerd en gingen er mee aan de slag. Mensen die bij varkens liggen, wie kijkt daar nu nog van op? In Amerika worden knuffelvarkentjes ingezet op vliegvelden om te ontstressen en tegen vliegangst. En zo gaat het maar door.

Varkensmassage heeft de wereld veroverd. Mijn opa Pieter Hendrik Westerhof (1884-1964) uit Oldeholtpade kan tevreden zijn. Hij heeft geschiedenis gemaakt.

Aagje arriveert op Het Beloofde Varkensland

Dafne wijst de V-spot van Vrouw Vos

Aagje 4 weken oud - de eerste biggenmassage

Nek- en schoudermassage bij Vrouw Vos

Aagje 4 jaar oud - varkensmassage

Aagje 'rocken' zonder op haar te gaan zitten

Aankondiging cursus Varkensmassage op TV

Aagje als gevierde ster op de Wereldomroep

varkensmassage.nl

Dafne praat met varkens

door ANGELO VERGEER

AMSTELVEEN, vrijdag

Het stond er natuurlijk een keer aan te komen. De cursus 'Communiceren met varkens'. Gegeven door Dafne Westerhof uit Amstelveen, met de assistentie van Billie Bofkont, Mannetje Bromsnor, Vrouw Vos, Aagje, Miss Universe, Lady Lolita en Stalker. Denk je aan varkens, dan denk je aan Dafne, al jaren bekend van de varkensmassage. En nu dus de cursus. „Om het varken weer terug in beeld te krijgen. Daarnaast sta je er versteld van wat het dier jou kan leren", belooft ze.

Op haar boerderij aan de Bovenkerkerweg zie je meteen dat de varkens hier op een hoger niveau leven dan hun soortgenoten in de bio-industrie. Billie Bofkont is zelfs fractievoorzitter van de Dierenpartij.nl en president van de Varkens Vrijstaat; met hem valt overduidelijk niet te spotten.

Geboortezorg

Met die bio-industrie is het begonnen destijds. Om te zien of ze nog een spat geërfd boerenbloed in haar lijf had, volgde Dafne Westerhof een cursus Praktische Dierenverzorging in Barneveld, van muis tot paard. Het varken zat daar ook tussen. Dafne had zich enorm verheugd op de les 'Geboortezorg Biggen', van die leuke, roze krieltjes, maar die les pakte anders uit. Met een elektrisch mes moest ze staartjes afsnijden, vervolgens tanden afslijpen en 's middags stond onverdoofd castreren op het program. „Ik was er ziek van. Dit verstonden ze dus onder geboortezorg. Nou, ik snij nog liever mijn eigen hand af!" aldus de voormalige actrice en vanaf toen fanatieke dierenfan. „Toen ik uiteindelijk op een boerderij in Amstelveen terechtkwam, wist ik niet hoe snel ik een big moest aanschaffen uit de bio-industrie. Om die een fantastisch leven te gunnen en van ouderdom te laten doodgaan. Dat werd Aagje, drie weken oud."

'Je staat er versteld van wat ze jou kunnen leren'

Maar Aagje krijste de hele boel bij elkaar. Ze was neurotisch, gestrest, en miste haar moeder. Omdat biggen behoefte hebben aan lichamelijkheid, week Dafne geen moment van haar zij. En aaide haar. „Inmiddels is ze vijfenhalf jaar, een joekel van een zeug en.... verslaafd aan massage", lacht de cursusleidster, tevens erkend communicatietrainer. „Ik ontdekte een geheim plekje bij haar voorpoten. Als je daar kriebelt, dan houdt ze het niet meer. Ook bij andere varkens bleek dat te werken."

Al snel volgden open dagen op de boerderij en pr-campagnes aangaande het lot van het varken in zijn algemeenheid. „Ik dacht wel eens aan een cursus, maar wilde de dieren niet prostitueren. Niettemin bleek dat veel mensen geïnteresseerd waren. Ze kwamen hier om twaalf uur en om zeven uur zaten ze hier nog. Het viel me op dat de meesten het varken alleen kenden vanuit de vitrine bij de slager, als speklap."

Een regelrechte beledi-ging. En zo zijn er nog een paar: een varken is niet lui, het kan gewoon schaamteloos genieten. Evenmin is een varken dik; hij is gewoon gespierd. Onderzoek heeft uitgewezen dat na de mens, de mensaap, en de dolfijn het varken de slimste is. Slimmer dan een hond, wat niet wil zeggen dat een varken daarmee een knuffelbaar huisdier is: „Hij moet de hele dag wroeten; een tuintje spit hij in een paar uur om."

Massage

Dat en nog veel meer leert men tijdens de driedaagse cursus, te beginnen op 16 juni, à 65 euro, inclusief materiaal en catering. Met op de laatste cursusdag de massage, waarbij de mens iets kan opsteken van het varken. Dafne: „Wat blijkt, je moet een varken met volle aandacht en concentratie masseren, anders loopt het weg! En dat valt niet mee, want veel mensen kunnen zich nauweliijks concentreren. Ze staan met jou te kleppen, terwijl ze aan andere dingen denken. Dat hoef je bij een varken dus niet te proberen. Kortom, hoe zit je in je eigen vel. Een varken kan jou dat vertellen."

■ Dafne Westerhof, hier met Aagje, wil met haar cursus ook een eind maken aan alle vooroordelen. „Het viel me op dat de meeste mensen het varken alleen kennen vanuit de vitrine bij de slager, als speklap.". FOTO: THEO TERWIEL

(advertentie)

SUPER AANBIEDINGEN
GRATIS! 600 BELMINUTEN/ SMS-JES*

Alléén bij t for telecom

NOKIA 6610
■ 4096 kleurenscherm
■ Java games
■ polyfone beltonen
■ MMS (multimedia SMS)
■ 3band toestel (Europa & USA)
■ geschikt voor 'Infotainment'
■ ingebouwde FM radio